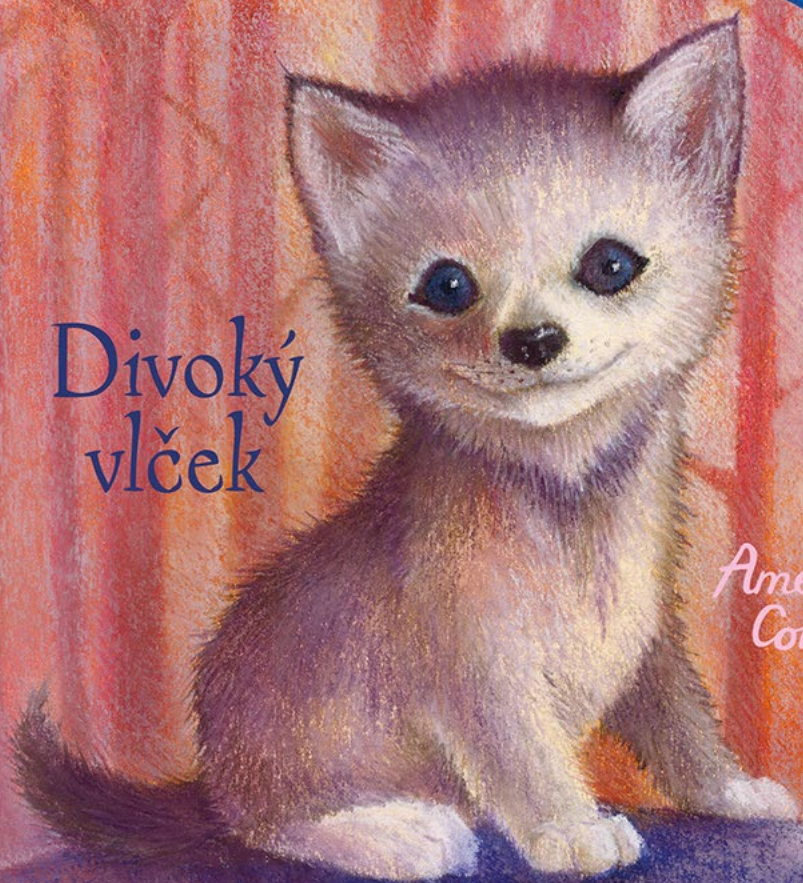

Ema a její kouzelná
ZOO

Divoký
vlček

Amelia
Cobb

FRAGMENT

Ema a její kouzelná zoo Divoký vlček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amelia Cobb

Ema a její kouzelná zoo – Divoký vlček – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vytí okamžitě utichlo a Ema uslyšela, jak se k nim po podlaze blíží malé packy. Když se ve dveřích objevil drobný chlupatý obličejík s obrovskými tmavými očima, Ema okouzleně vydechla.

„To je vlčí mládě!“

Ema a její kouzelná
ZOO

Divoký
vlček

*Amelia
Cobb*

FRAGMENT

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí!

Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Se zvláštním poděkováním Natalii Dohertyové

Kapitola jedna **Školní výlet**

Ema Parkerová se s paní učitelkou a zbytkem třídy v patách nadšeně rozběhla k bráně zoologické zahrady.

„Už jsme tady!“ vykřikla šťastně.

„Vítejte v Záchranné zoo!“

„Pořád nemůžu uvěřit, že tady doopravdy *bydlíš*, Emo,“ povzdychla si její kamarádka Nikola. „Ty se tak máš.“

„To jo!“ připojil se Jeník, který šel vedle Nikoly. „Určitě musí být super, když každé ráno hned po probuzení vidíš z okna svého pokoje slony a žirafy!“

Ema se na kamarády usmála.

„Je to moc prima!“ souhlasila. „Žiju tady od narození a občas tomu nemůžu uvěřit ani *já!*“

Záchrannou zoo totiž založil Emin prastrýček Horác, světově známý badatel a odborník na zvířata. Chtěl, aby každé opuštěné, raněné nebo ohrožené zvíře, které na svých cestách objevil, získalo bezpečný a láskyplný domov. Emina maminka Lucy pracovala v zoo jako veterinářka a bydlely spolu v útulném domku na kraji areálu. Ema zvířata milovala a neuměla si představit, že by žila někde jinde. Když dorazila s kamarády k bráně, měla pocit, že praskne pýchou.

Na tenhle den se těšila celé týdny. Blížil se Halloween a ve škole se právě

učili o netopýrech, broucích a pavoucích. Paní učitelka jim vysvětlila, že spoustě lidí tahle stvoření připadají děsivá nebo strašidelná, ale ve skutečnosti není důvod se jich bát. Ema s ní souhlasila – některá z těchto zvířat patřila mezi její oblíbence!

Ted' už je zbožňovaly všechny děti ve třídě, a když se Ema zmínila, že v Záchranné zoo mají obrovský pavilon pavouků, několik druhů hadů a velkou rodinu netopýrů, paní učitelka se rozhodla zorganizovat školní výlet do zoo!

Dopoledne měla Emina třída normální vyučování a po obědě, pod dozorem paní učitelky, společně vyrazili do zoologické zahrady. Ema se nemohla dočkat, až tam budou – stejně jako její kamarádi! Lucy, její maminka, na ně čekala u vchodu. „Dobrý den!“ přivítala všechny, když vešli dovnitř. „Přišli jste na minutu přesně! Jsem ráda, že jste to tak krásně stihli.“

„Děkujeme za pozvání!“ opáčila paní učitelka s úsměvem. „Kde začneme?“

„Myslela jsem, že bychom si nejdřív prohlédli pavilon pavouků, který je tímhle směrem,“ odpověděla Lucy s mávnutím ruky. „Potom se podíváme

na netopýry, a jestli zbyde čas, nakonec i na hady. Emo, co kdybys ses ujala role průvodkyně?“

Ema pyšně vedla třídu zoologickou zahradou a cestou ukazovala Nikole a Jeníkovi svoje oblíbená zvířata. „Tohle jsou Leonard a Rory, naši lvi,“ vysvětlila. „No, Rory je ještě mládě! A tohle je pandí výběh. Čchi Čchi a Mej Mej jsou holčičí dvojčata a prastrýček je přivezl až z Číny. Strašně zlobí, ale jinak jsou moc roztomilé!“

Její kamarádi si nadšeně prohlíželi okolní výběhy. Když však dorazili k pavilonu pavouků, Ema zjistila, že u vchodu stojí podmračený muž. Na sobě měl čepici a nažehlenou uniformu zoologické zahrady a v ruce držel koště. „Ale ne,“ povzdychla si. „Pan Pinč!“

„Kdo to je?“ zašeptala Nikola.
„On tady pracuje? Vypadá nějak naštvaně!“

Ema přikývla. „To je ředitel Záchranné zoo,“ pošeptala jí zpátky. „Pořád si na něco stěžuje – hlavně na nepořádek. Vadí mu, když všechno není jako ze škatulky!“

„Dozvěděl jsem se, že dneska navštíví naši zoologickou zahradu tvoje třída, Emo,“ pronesl pan Pinč. „Podle mě dělají největší nepořádek právě školní výpravy. Děti všude odhazují odpadky, žvýkačky a zbytky od svačin! Jestli něco takového uvidím, budu vědět, kdo za to může.“ Potom přimhouřil oči a dodal: „Mám dost práce i bez toho, abych po vás uklízel. Být ředitelem zoologické zahrady je *velice* náročný a důležitý úkol!“

„Po nás určitě nebudete muset uklízet,“ prohlásila paní učitelka bojovně. „Moje třída žádné odpadky ani žvýkačky neodhazuje a svačinu si už děti snědly ve škole.“

„Hmmm. Přesto na vás raději dohlédnu,“ zavrčel pan Pinč zamračeně.

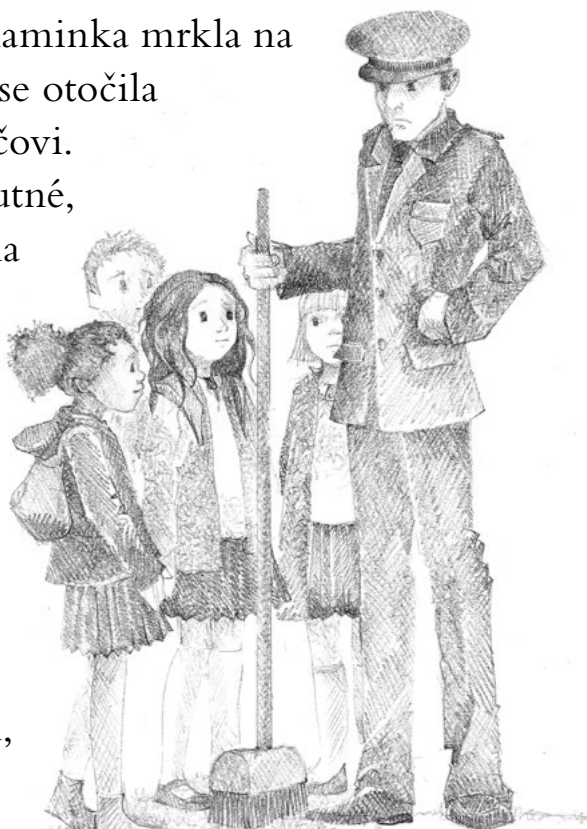
Emina maminka mrkla na
Emu a pak se otočila
k panu Pinčovi.

„To není nutné,
Percy,“ řekla
pevně.

„Dám
na ně
pozor!“

Když
Lucy
s třídou
zamířila
do pavilonu,
pan Pinč
pořád ještě
rozmrzele potřásl hlavou.

V pavilonu Lucy děti nejdřív zavedla
k malému teráriu s mechem, listím
a klacíky. Mezi dvěma větvemi visela
jemná stříbřitá pavučina a přímo
uprostřed ní trůnil černý pavouček.

„Tohle je křížák,“ řekla Lucy. „Ví někdo, do jaké třídy pavouci patří?“

Okamžitě se přihlásil Luděk. „Patří do třídy pavoukovců,“ odpověděl.

„Správně,“ přitakala Lucy. „Spousta lidí si myslí, že pavouci jsou hmyz, ale ve skutečnosti nejsou – jsou to pavoukovci. Jejich tělo se skládá většinou ze dvou místo ze tří částí a mají osm nohou, ne šest.“

„Podívejte se na tu nádhernou pavučinu!“ upozornila děti paní učitelka.

„Pavoučí sítě jsou z velice silného vlákna,“ vysvětlila Lucy. „Tohle vlákno je pětikrát pevnější než stejně velký kousek oceli! Pavouci vytlačují ze zadečku tekutinu, která na vzduchu tuhne, a někteří utkají novou pavučinu každý den! Umíte si představit, že byste si každý den postavili nový dům?“

Potom se přesunula vedle a ukázala na velkého černého pavouka se zářivými oranžovočervenými skvrnami, který

vylézal z chodbičky v udusané půdě na dně terária.

„Tenhle pavouk *nežije* v pavučině – žije v doupěti!“ vysvětlila Lucy.

„Ty jo!“ vydechl Jeník užasle.

„Co je to za druh?“

„Robin je sklípkan!“

objasnila Lucy.

„Možná vypadá

trochu děsivě,

ale většina

sklípkanů

člověku

neublíží.

Pavouk

vás vlastně

kousne jen velice

výjimečně a většinou v případě, kdy ho vyděsíte. Když se k nim ale chováte vlídně a necháte je na pokoji, nic vám neudělají.“

Emini kamarádi přebíhali od jednoho terária k druhému a fotili si jejich obyvatele.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ema a její kouzelná zoo - Divoký vlček.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.